

Tökéletes kivitelezés

Ne töröld a testedet belém Emlékezett rá
 Ennyit mondott és soha többé nem fordult vissza
 Az idő díszletei pedig összezártak mögöttem
 Pedig előtte még volt saját végjátéka
 Tökéletesen kivitelezett fejest ugrott
 a hetedik emeletről Az aszfalt meg se
 csobbant Így mondták el neki És ő elhitte ezt

Emlékezetében minden úgy csobban ahogy azt
 elmondták A hetedikről fejjel az aszfaltra
 tökéletesen kivitelezett zuhanással
 Persze előre megtervezte a végjátékát
 A díszleteket is összezárta maga mögött
 Az idő nem fordul vissza morogta Különben
 ő törölte a testét belém Így emlékezem

G. István László

A béke esélye

Amikor nincsenek nevek, mert
 a lent nyugvó, zavartalan ég mindent
 oda feltűkröz, fent kanyarognak
 kiszáradt sárcsomók közt az utak,
 felfelé hull a túlérett, darázsvájta
 körte, kútba dobott kavics fent
 pörög, mint lapjavesztett érme,
 amin a fej vonaltalan mintája,
 egy arctalan hős rajza felhőfoszlányban
 oszlik el, amikor hold, nap és
 csillagok odalent, víz alól gyűjtják
 derengésbe a másik arcát, minden
 fénycsík vízgyűrűként ragyog, minden
 új nap alsó hívásra jön el, amikor
 nincsenek nevek, mert a balra álltak
 üdvözülnek, és jobbra kerül a testükbe
 lelküket bezáró kárhozottak csomója,
 a görcsös emlékét veszített emlékezés,
 mely bűnét nem, csak büntetését
 érzi, felvájja bőrét, de fájdalma

csak újabb fájdalomgyökeret ereszt,
úgy érez kint, hogy feje barlangüregében
tágul egyre kétfelé az alagút, amikor
a helyeslő igenlés tagadást jelez, a határozott
nemből pedig mindent újtára
bocsát a megengedés, amikor nincsenek
nevek, s ha bármire gondolok,
már semmi lesz, s ha nem gondolok semmire,
még minden lehet, akkor, ha eleget
mondom, háború, háború és háború,
akkor a kegyelem hiányából egyszer
béke lesz?

Irányban

Kertre nem lehet nézni. Aki megpróbálja
a száradó fű szalmatorzsái közt pozsgásodó
zöld telítettebb színét szemébe zárni, vagy egy
rózsaszín szirom naplementereflexeit szemhéja
mögött más bizakodó színekkel keverni el, aki
bokorra, fára néz, és edénynyalábok nőnek belülről
benne, keringetik a reménnyel kevert anyag
fémeseit, hogy minden szövethez jusson el
belőle, aki már fotoszintetizál, oxigénnel látja
el környezetét, mert olyan levegőt vett, amely
nem fogyaszt, hanem készletet növel,
kiszimulnak körülötte a levegőhiánytól görcsbe
merevedett élők izomtónusai, kiegyenesednek
a görbeségben megkötött mozdulatok, annak
pontos irányt mutat a kerub, az nem tudja, hol
van, csak azt tudja, merre, azt tudja, innen el.

Békére nem lehet várni. Aki megpróbálja
elálmosodó fejét a párna táplálás nélkül is
védelmező ölelésére bízni, anyaméhképletek
veszik körül már a reggeli kávé közben is, úgy ül
le, hogy ráér felállni, elvész egy folyóparton az ég
és víz egymásra hajló, egymást átítató kölcsön-
fényében, visszhangzik benne egy szó, amíg
vattacsönddel kibélelődik, lélegzetre, szívdobbanásra
figyel, ami nem különbözik a tujákon bólogató
tűlevél szél himbálta igenlésétől, annak
pontos irányt mutat a kerub, az nem tudja, hol
van, csak azt tudja, merre, azt tudja, innen el.

És mégis, a kerub keze, mint egy kéz nélküli kesztyű, madárijesztő fakarjára húzott idomtalan, szélnek kitett jelzés, követhetetlenül, de utat mutat.

